

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 28 kwietnia 2025 r., wniosku Sądu Apelacyjnego w Warszawie o przekazanie sprawy S. Z. , sygn. akt II AKzw 909/24, do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, na podstawie art. 37 § 1 k.p.k. *a contrario*

postanowił:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 14 marca 2025 r., sygn. akt II AKzw 909/24, na podstawie art. 37 § 1 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy S. Z. dotyczącej zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 27 listopada 2024 r., VIII Kow 2514/24, do rozpoznania sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

We wniosku autor postanowienia – sędzia Sądu Apelacyjnego w Warszawie M. L. – wskazał, iż dostrzegł zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości w tym, że decyzje o przydzielaniu spraw w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie podejmowane są w sposób arbitralny i pozorny, a zatem nie jest możliwe utworzenie składu sądu bezstronnego i niezależnego, który w odbiorze zewnętrznym rozpatrzyłby sprawę w sposób obiektywny i sprawiedliwy. Ponadto, zdaniem sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie M. L. decyzje w przedmiocie

przydziału spraw podejmuje osoba będąca Prezesem tego Sądu, a nie jej poprzednik odwołany z tego stanowiska.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wypada przypomnieć, że regulacja art. 37 k.p.k., pozwalająca na odstępstwo od zasady właściwości miejscowej, ma charakter wyjątkowy, a tym samym jej treść powinna być wykładana ściśle.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się co do zasadności wniosku Sądu Apelacyjnego w Warszawie o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu, który to wniosek był poparty tożsamą argumentacją co obecna inicjatywa procesowa tego Sądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 marca 2025 r., II KO 31/25; z dnia 12 marca 2025 r., II KO 26/25; z dnia 18 marca 2025 r., II KO 38/25; z dnia 27 marca 2025 r., II KO 30/25; z dnia 2 kwietnia 2025 r., sygn. akt II KO 51/25; z dnia 2 kwietnia 2025 r., II KO 53/25; z dnia 3 kwietnia 2025 r., II KO 60/25; z dnia 10 kwietnia 2025 r., II KO 66/25; z dnia 11 kwietnia 2025 r., II KO 71/25).

Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie przychyła się do rozstrzygnięć i argumentów zawartych w powyższych orzeczeniach uznając, że nie zachodzą przesłanki do zastosowania wyjątkowego trybu zmiany właściwości miejscowej sądu przewidzianego w art. 37 k.p.k.

Problemy lub trudności organizacyjne leżące po stronie sądu właściwego nie dają podstawy do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 września 2005 r., II KO 49/05; z dnia 27 maja 2015 r., III KO 34/15; z dnia 23 sierpnia 2023 r., I KO 59/23; z dnia 1 lutego 2024 r., II KO 8/24). Argumentacja Sądu występującego z wnioskiem w trybie art. 37 § 1 k.p.k. oparta więc – jak w tej sprawie – na okolicznościach dotyczących problemów natury organizacji pracy sędziów, związanych z przydziałem spraw poszczególnym sędziom, a nie na okolicznościach dotyczących możliwości obiektywnego rozpoznania przez wyznaczonego sędziego przydzielonej mu sprawy, zmierza w sposób niepozostawiający wątpliwości do wypaczenia istoty instytucji prawnej uregulowanej w tym przepisie.

Należy przypomnieć również, że procedura zmiany właściwości miejscowej sądu powinna być zastosowana wówczas, gdy cały sąd pierwotnie właściwy miejscowo nie jest w stanie rozpoznać sprawy bez spowodowania zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości. Sytuacja ta nie ma jednak miejsca w przedmiotowej sprawie.

Wprawdzie w licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy stwierdzał, że sędziowie Sądu Apelacyjnego w Warszawie, m.in. także wymienieni z imienia i nazwiska na stronie 7 wniosku (trzeci akapit), nie tworzyli „sądu ustanowionego ustawą” w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., to jednak Sądowi Najwyższemu z urzędu jest wiadome, że w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie orzekają również sędziowie, co do których nie ujawniły się jak dotąd żadne wątpliwości co do braku ich bezstronności i niezależności w rozumieniu art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k.

W konsekwencji wniosek złożony w trybie art. 37 k.p.k. nie mógł być uwzględniony.

Na zakończenie należy zauważyć, że dywagacje zawarte we wniosku dotyczące członków Kolegium Sądu Apelacyjnego w Warszawie, a które są Prezesami Sądu Apelacyjnego i Sądu Okręgowego w Warszawie jak i sędziego Sądu Najwyższego, który wydał postanowienie z dnia 5 marca 2025 r., sygn. II KO 31/25, są niedopuszczalne i świadczą nie tylko o niezrozumieniu przez sędziego M.L. istoty instytucji przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k., ale także o celowym działaniu mającym na celu dezorganizację wymiaru sprawiedliwości.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[a.l]